

ROMANA

Széles a világ
– nagy a szerelem

Marion Lennox

Partra vetett kedves

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Marion Lennox, 2014 – Harlequin Magyarország Kft., 2017

A ROMANA 619. eredeti címe: *Nine Months to Change His Life* (Harlequin Mills & Boon, Romance)

• *Magyarra fordította:* Simon András

Nyomtatásban megjelent a ROMANA 619. számában, 2017

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-448-071-6

• *Kép:* iStockphoto

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Harlequin Magyarország Kft., 2017

• *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1122 Budapest, Városmajor u. 11.

• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

• *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

• *Telefon:* +36-1-488-5569; *e-mail-cím:* harlequin@eharlequin.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.harlequin.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

1. FEJEZET

Már kiskoruktól fogva csak a baj volt velük, vele és az ikertestvérével. Mivel tehetős szüleik annyira elfoglaltak voltak, hogy rájuk nem sok idejük maradt, ezért valójában az egymást váltó dajkáik nevelték fel őket. Persze mindet az örületbe kergették, hiszen nem sok olyan dolog volt, amit ne mertek volna megtenni.

Idővel még vakmerőbbekké váltak, ismerte el Ben. Igen, örülség volt belépni a katonaságba, és Afganisztánba menni. Főleg azért, mert azóta hiába éltek mindketten normál civil életet, és haladtak előre a karrierjükben, az ott átélt élmények emlékeitől sohasem szabadulhattak.

Az sem volt túl okos döntés, hogy körbevitorták a földet, csak hogy Jake feldolgozhassa zátonyra futott házasságát és a válását. A Lila nevű hurrikán ugyanis jó pár hajóval együtt az övéket is felborította. Most itt hánykolódtak a vízen, és a mentőhelikopterről ledobott kábelt próbálták elérni.

– Előbb Bent! – kiáltotta Jake a kötél másik végén álló nőnek.

– Én vagyok az idősebb – ordította Ben. Bár csupán húsz perccel hamarabb született, mindig is megvolt benne a nagy báty oltalmazóösztöne a kisebbik iránt. – Menj!

Bár Jake vonakodott, Ben megtette, amit tennie kellett. Míg végre sikerült rácsatlakoztatniuk Jake-et a kábelre, az egyfolytában káromkodott.

– Nincs több hely a gépben – jelentette ki a mentőnő, miközben jelzett a pilótának. – Amint lehet, visszajövünk magáért.

Vagy nem. Mindannyian tudták, mennyi az esély erre. A hurrikán hirtelen irányt változtatott, és szélesebben továbbhaladt. Mivel ők még mindig csupán az örvény szélén voltak, a neheze csak most jött.

Amikor hurrikán elől kellett elmenekülni, kevés erre alkalmatlanabb hely létezett, mint Hideaway Island. Egy apró kis sziget az Új-Zéland északkeleti partjainál lévő szigetcsoportban.

Mary barátai, egy orvos meg az ügyvéd felesége potom áron jutottak hozzá évekkal ezelőtt. Felépítettek rá egy kis kunyhót, beszereztek egy csónakot, hogy kényelmesen közlekedhessenek a szárazföld meg a kis sziget között.

Ám közben Henrynek és Barbarának három gyereke született. A foglalkozásuk szintén időigényes volt. Emiatt ritkán jutottak el a szigetre, inkább árulni kezdték. Ennek már egy éve.

Mielőtt New Yorkba utaztak volna, átadták barátjuknak, Marynek a házikó kulcsait.

– Talán jót tenne neked egy kis egyedüllét, míg véget ér ez a rémálom – mondta Henry. – Addig maradsz, ameddig csak akarsz.

Marynek pontosan erre volt most szüksége. Legalábbis mind ez idáig. Heinz, a keverékkutyája izgatottan ránézett, mikor a vihar egyre erősödött, és már-már a tetőt tépte. Sem a telefon, sem a rádió-összeköttetés nem működött.

Hajnali hatkor ugyan meghallgatta az időjárás-előrejelzést, ám abban egy szó sem esett arról, hogy a hurrikán délre vonul, ahol ráadásul aznap egy nagy jachtversenyt tartottak. Egy sima viharátvonulást jósoltak csupán.

Mary agyán átfutott, hogy áthajózik a szárazföldre, ám az általában nyugodt tenger most háborgott, és nem tűnt biztonságosnak az átkelés. Jobb, ha a fenekemen maradok, gondolta Mary. Mindenesetre egy órája még jó ötletnek tűnt.

Egy újabb szellőkés most belekapott a tetőbe, leszedte egy részét, és nyomban jéghideg eső áradt be.

– Át kellene mennünk a barlangba – mondta Mary kelletlenül Heinznek.

Pár nappal azelőtt fedezték fel a barlangot. Elég nagy volt, és csak pár száz méterre állt a nyugatra néző sziklafal mentén. Ott biztonságban lettek volna a vihar elől.

Nemigen akadt más választása. De mit vigyen magával? Volt egy kis bevásárlókocsija, amivel Barbara és Henry mindig felhordta az élelmiszert a csónakból a kunyhóba.

Gyorsan bedobálta a legszükségesebbeket egy szemeteszsákba, elővett egy vizes kannát, nem felejtette el a kéziratát sem, aztán azon törte a fejét, mit mentene meg mindenképpen Barbara és Henry. Az asszony patchwork takaróját? A gyönyörű párnákat, melyeket még a nagymamája hímzett? A biztonság kedvéért ezeket is becsomagolta.

Abban a pillanatban a maradék tető is megadta magát, és tovaszállt. A kunyhó immár teljes egészében ki volt téve a vad természeti erőknek.

– Kár, hogy nem vagy szánhúzó kutya – szólt oda Mary a négy lábúhoz, aztán feltépte az ajtót, és azonnal a képébe vert az eső. – Akkor legalább segíthetnél húzni a kocsit.

Heinz inkább maga is felugrott a kicsi kocsira, és a műanyag zsákok alatt keresett védelmet. Láthatóan legalább annyira be volt ijedve, mint a gazdája. Marynek azonban össze kellett szednie magát. Mire is lehet még szükségem? – morfondírozott magában.

– Az elsősegélydobozra – mondta ki hangosan. Ápolónőként mindig volt nála egy, a szigetre is hozott magával.

Ekkorra már a fák is megadták magukat a szél erejének, és elkezdtek ágak potyogni a magasból. Marynek nem maradt több ideje.

– Indulás! – adta ki, és megpróbálta megmozdítani a kocsit. Nagyon nehéz volt, a jeges eső pedig szinte azonnal eláztatta a lány ruháját. – Menni fog! – biztatta önmagát. Leszegte fejét, kilépett a szélviharba, és maga után húzta a kocsit.

A mentőcsónak ide-oda hánykolódott. Ben nem talált rajta kapaszkodót, ezért összevissza csúszkált benne, amitől felfordult a gyomra. Mégis ki az ördög tervezte ezt a micsodát? Szélcsendes időben még csak-csak használható lenne – de ki szenved hajótörést szélcsendes időben?

– Legalább Jake biztonságban van – ismételte, mint egy mantrát. Muszáj volt hinnie abban, hogy a mentőhelikopter szerencsésen földet ért. Másra gondolni sem mert.

A következő pillanatban a csónak megint nekicsapódott valaminek, csakhogy ez a valami ezúttal keménynek bizonyult.

Amikor a víz betört a jachtjukba, mérföldekre sodródtak a szárazföldről. Vagyis most feltehetően a felborult csónak hajótestéhez ütközött. Ez nem sok jóval kecsegtetett.

A következő csattanásnál a mentőcsónak oldala felhasadt, emiatt Ben számított rá, hogy ismét fel fog borulni, csak ezúttal egy gumicsónakkal. Gyorsan megragadta a lélekvesztő oldalán lévő egyik kötelet, és átkarolta. Tessék, ezzel az eséllyel, hogy a mentőcsapat rátaláljon, gyakorlatilag nullára csökkent! Most már a pusztán túlélésért küzdhetett, és csupán remélhette, hogy a mentőmellénye nem szakad ki, és a víz felszínén tartja.

Hogy eljusson a barlangba, Marynek meg kellett kerülnie a partfokot. Már csak azt kellett kitalálnia, hogyan.

Mivel nyáron sok turista jött át kajakkal, hogy felderítse a szigetet, a sziklafal mentén ki volt taposva az út.

– Ez tiszta örület – morogta a lány, ám a szél elsodorta a szavait.

Amikor elérte azt a helyet, ahol az ösvény elkanyarodott a sziklaszirtról, és a biztonságot nyújtó barlang felé vezetett, megtorpant. Csak nem egy ember volt lenn, a tengerben? Az ott egy mentőmellény? Á, biztos csak káprázik a szeme! És ha mégsem?

Előbb juttasd biztonságos helyre a készletedet, Mary! – utasította magát. Néhány perccel később sikerült is bevonszolni a kiskocsit a barlangba. Bár a barlang oldali partszakasz szélárnyékban helyezkedett el, attól még tombolt a vihar.

– Te most szépen itt maradsz! – szólt oda a lány Heinznek, aki erre nyomban visszabújt a zsákok alá.

Mary pedig ismét belevetette magát a szélviharba, hogy meggyőződjön róla, valóban egy embert látott a vízben. A partra vezető ösvény meredeknek bizonyult, ám a lány sikeresen lejutott.

Szerencsére éppen apály volt. Amint elérte a partfokot, a vihar újult erővel nekitámadt. Mary alig látott, a szél ugyanis a szemébe fújta a homokot.

Ráadásul közeledett a dagály. A partot sziklák szegélyezték. Mary egyikről a másikra ugrált, közben a hullámokat kémlelte.

Bennek fogalma sem volt, mióta hánykódott már a tengerben. Egyvalamit tudott: ki van téve a természet erejének. Menthetetlenül. A hullámok folyamatosan átcsaptak a feje fölött, és egyre több idejébe telt, mire újra levegőhöz jutott.

Aztán valami éles szélű dolog a lábához ért. Utána meg a vállához. Ez csak nem egy kemény... szikla?

Hirtelen a víz visszahúzódott, ő pedig ismét tudott lélegezni. Aztán újabb hullám jött, és arrébb lökte. A férfi nem volt igazán a tudatánál, annyit azért felfogott, hogy arccal lefele a homokban fekszik. Legalábbis a következő hullámlökésig.

Valahogy sikerült felemelnie a fejét. Körülötte csupa homok, sziklák meg sziklafal.

Újabb hullám érkezett, ám ekkor már tudatában volt, hogy feljebb kell másznia. Valahogy... Add, hogy Jake biztonságban legyen! – mantrázta magában. Egy újabb hullám csapott át felette, neki csodával határos módon mégis sikerült továbbmászni. Lassan elviselhetetlenné vált a fájdalom a lábában meg a fejében.

Szerette volna lehunyni a szemét. Csak egy icipicit.

Ekkor talált rá Mary. Szóval mégsem uszadékot látott, hanem egy sötét hajú, erős testfelépítésű férfit. Arccal a homokban feküdt, elvesztette az egyik cipőjét, és darabokra szakadt a nadrágja. Egyáltalán élt még?

Mary rögtön észrevette az arcából kiserkenő vért. Ezek szerint nemrég még biztosan élt. Karját széttárta a homokban. Mary letérdelt hozzá, az egyik karját óvatosan megérintette, mire elszörnyedt. A férfi bőre sápadt volt és jéghideg. Vajon mennyi ideig tartózkodott a vízben?

A nyakán kitapintotta az érverését. Életben volt!

Oldalra fordította, csak ez nem ment olyan könnyen. Gyorsan kimosta az orrából meg a szájából a homokot. Utána levette róla a mentőmellényt, és azt figyelte, emelkedik-e a férfi széles mellkasa.

Hozott egy kis vizet, azzal lemosta az arcát. Közben azon tűnődött, mennyi vizet nyelhetett a férfi. És mitől vesztette el az eszméletét?

Most mihez kezdjek? – kezdett pánikolni a lány. Közeleg a dagály, és legkésőbb egy órán belül ez a partszakasz víz alá kerül. A kiskocsival nem szállíthatta el a férfit, mivel legalább százkilencven centi magas volt és nem éppen egy csontkollekción.

– Kérem, mondjon valamit! – tört ki belőle, bár maga sem tudta, mit várt tőle.

Az idegen mégis meghallhatta, mert megmoccant, és kinyitotta a szemét. Egyenesen rámeredt. Szürke szeméből hatalmas fájdalom sugárzott.

– Biztonságban van – suttogta a lány. – Minden rendben.

– Jake... – ejtette ki a férfi a száján.

– Így hívják?

– Nem. Ben. Jake...

– Én Mary vagyok, és erről a Jake-ről később is beszélhetünk – magyarázta a lány a megszokott nővérkés stílusában. – Itt a dagály, muszáj eltűnnünk innen. Tudja mozgatni a lábujjait?

A férfi erre megmozgatta a lábfejét, mire Mary megkönnyebbült.

– És most a lábát – utasította, és a férfi engedelmeskedett is volna, ám a kintől eltorzult a képe. A bal lába felmondta a szolgálatot. – Remek – vélte a lány, bár ez egyáltalán nem volt annak mondható. – Akkor van egy jó meg egy sérült lábunk. Most jöjjenek az ujjak meg a karok.

– Nem érzem.

– Azért, mert kihűlt. Próbálja meg!

A férfi így tett, és sikerült.

– Jó. Most vegyen pár mély lélegzetet. Ennyire még van időnk. – Úgy öt percük.

A férfi arcán mély vágás éktelenkedett, melyből erősen szivároghatott a vér, ehhez járult még egy fejsérülés. Okvetlenül meg kellett volna röntgenezni, és emellett még belső vérzés is felléphetett...

Nem, ilyesmin most nem járhatott Mary agya. Volt egy betege, akinek megsérült a lába, sokk alatt állt, és sok vért vesztett. Közben a tengervíz szinte egyfolytában csak emelkedett. A lány első dolga tehát az volt, hogy valahogy eltüntesse innen a férfit.

Gondolkodj! – parancsolt magára. Mindenképpen szerezni kell egy botot, amire támaszkodhat. Amikor a lány fel akart állni, az ismeretlen nyomban meglepően erősen megragadta a karját.

– Ne hagyjon magamra! – kérte.

Mary először a mentőmellényre, utána a háborgó tengerre nézett. Biztos a vitorlásversenyen vett részt a férfi, amiről reggel beszéltek a rádióban. A várható ítéletidő miatt Auckland felé irányították a versenyzőket, ám közben meglepte őket a hurrikán.

Mielőtt még megszakadt volna a vétel, Mary hallotta, hogy drámai mentőakciókról és halálos áldozatokról számoltak be a hírekben.

– Nem hagyom magára – felelte, közben próbált nem túl ijedtné hangzani. – Most keresek egy botot, amire támaszkodhat. Én körülbelül százhetven centi vagyok, és bár királyul görkorcsolyázom, még nem tudom magát cipelni.

– Görkorcsolya – ismételte a sebesült bágyadtan.

– A csapatban csak Zúzó Marynek hívnak. Szóval csak ne húzza ki a gyufát nálam! – Megkönnyebbülve látta, hogy a férfi szája mosolyra húzódik. – Majd küldök jegyet az egyik meccsünkre. Szóval, most maradjon fekvé. Mindjárt visszajövök.

A férfinak nem maradt más választása, mint követni a lány utasítását.

Zúzó Mary. Egyre csak ez a név járt a fejében. A hangzása ellenére valamiért megnyugtatta.

A hánykódás utolsó órái kész lidércálm volt. Újra és újra elvesztette az eszméletét – legalábbis így tűnt. Múlt és jövő összekeveredett. Ő és Jake egy nagy villában voltak, melyet a szülei otthonnak neveztek. Az apjuk ordibált velük, szidta és ostobának nevezte őket. Azt állította, hogy az anyjuk összes rossz tulajdonságát örökölték.

Most ugyanúgy érezte magát, mint akkor. Végtelenül ostobának.

Eszébe jutott az öccse.

Jake, amint egy bombarobbanás után a levegőbe repül.

Jake, amint a mentőcsónak oldalán lévő kötelekbe kapaszkodik, és átcsapnak felette a hullámok.

– Ben, vigyázz az öcsédre! – Ezt mondta neki mindig az anyja. Rita Marlene gyönyörű volt, törekeny, és túl könnyen irányítható. – Ígérd meg!

Hol volt Jake? Biztos csak álmodik.

Hol volt az anyja?

Zúzó Mary.

Nem, ezt nem álmodta. A név hidat kovácsolt álom és valóság közé, így sikerült visszatérnie a valóságba. A lány olyan közel volt hozzá, hogy Ben látta az arcát. Rövid haja vizesen a fejére a tapadt. Szép vonásai voltak, barna szeme és apró szeplői.

A szeme alatti karikák fáradtságról árulkodtak. Vajon miatta? Egyáltalán őt kereste – vagy valaki más? Te jó ég! Mennyi jacht vesztetett oda?

Ben felnyögött, és megpróbált felkelni, ám Mary visszanyomta a földre.

– Ha azt mondom, maradjon fekvé, akkor maradjon is fekvé! – Már kevésbé magabiztosan hozzáfűzte: – Ben, valószínűleg eltört a lába, de most nem tudom megvizsgálni. Rendes körülmények között azonnal kórházba kellene magát vinni, viszont jelenleg csupán én szolgálhatok segítségül. Ezért most szépen sínbe teszem a lábát egy kis bottal, aztán erre a nagyobbra meg az én vállamra rátámaszkodik, és akkor végre eltűnhetünk innen.

A férfi megpróbálta követni a lányt, de a kimerültség túl erősnek bizonyult, és lehunyta a szemét.

– Ha most elalszik itt nekem, többé nem kel föl – szólt rá Mary.

– És az miért baj? – tért magához Ben.

– Jake-nek szüksége van magára. Úgyhogy gyorsan kapja össze magát, és segítsen! Na gyerünk! Úgy tűnt, Bennek megint nem maradt más választása, mint engedelmeskedni.

Valahogy tényleg sikerült. Mary már olvasott róla, hogy az ember vészhelyzetben az adrenalin hatása alatt olyasmikre is képes, amire egyébként nem is gondolnánk. A lánynak is kétszáz méteren át kellett vonszolnia ezt a férfit a sziklákon felfelé egészen a barlangig. Közben majdnem összecsuklott a teher alatt, ő mégis mindenáron meg akarta menteni az idegent.

– Miért pont egy ilyen nehéz hajótöröttet kellett nekem találnom? – sópánkodott, mikor körülbelül az út felén jártak. Ben arca eltorzult a fájdalomtól. Mivel egyáltalán nem tudta használni a bal lábát, a lányra kellett támaszkodnia.

– Csak hagyjon itt, és jöjjön értem, miután elvonult a vihar – mondta Ben nehezen szedve a levegőt.

– Szó se lehet róla! – ellenkezett Mary. – Jake-nek szüksége van magára. – Bár fogalma sem volt róla, ki az a Jake, a fenyegetése mégis használt, mert Ben elindult.

Hogy mi lehet a férfi lábával, arról a lánynak mindössze sejtései voltak. Mivel a parton egyedül a kabátját használhatta sebkötözőként, csíkokra vágta, azzal rögzítette a fadarabhoz. De biztos komolyabb a sérülés, mivel a férfi maga után vont a lábát, és közben látszott, hogy nagyon erőlködik.

– Én a maga helyében már biztos ordítóznék a fájdalomtól – vallotta be Mary, és látta, hogy erre a férfi megfeszül. Biztos még mindig sok hatása alatt áll – gondolta.

– Zú... Zúzódás Mary ordít a fájdalomtól?

– Igen, abban jó vagyok. Azért extra pont jár a bírótól. – Bár a megerőltetéstől már-már szédült, igyekezett felszabadulni hangzani. – A birkózók is ordítanak meccs közben. Ez csak a show része, viszont a sportolók milliókat keresnek vele. Talán egy nap majd én is ezzel keresem a kenyerem.

– Birkózással vagy görkorcsolyázással?

– A birkózáshoz nem vagyok elég izmos. Bárcsak több erőnléti edzésen vettem volna részt!

– Nem kell engem...

– Pofa be, és menjen tovább! – parancsolta a lány bószén. – Én nem adom fel. Soha!

Úgy tűnt, tényleg vasakarattal rendelkezik. Közönyösen cipelte tovább a férfit, de abbahagyta a beszélgetést. Nyilván ugyanúgy az ereje végét járta, mint Ben.

Ekkor végre maguk mögött hagyták az emelkedőt.

– Ha megkerüljük ott azt a sziklát, találkozunk Heinzcel – jegyezte meg Mary levegő után kapkodva.

– Heinzcel?

– A kutyámmal.

Valahogy sikerült a lánynak a kiugró szikla mögé húznia a sebesültet. Tíz lépés után pedig körülölelte őket a sötétség.

– Üdv a barlangomban – nyögte ki Mary, aztán összeesett.

Ahogy csak sebesült lába engedte, Ben letérdelt melléje, felemelte a fejét, és letisztította róla a homokot. Úgy tűnt, Mary elvesztette az eszméletét, biztos a megerőltetéstől. Az életét tette kockára, csak hogy őt megmentse.

Ekkor kinyílt Mary szeme, és kábultan ránézett.

– Hé, biztonságban vagyunk! Most pihenjen.

Bennek valahogy sikerült az egyik karját a lány válla alá csúsztatni, és felemelni a fejét, aztán a mellére vonni, így érezhette Mary szívverését is.

Aztán hátrébb kúszott a barlangban. A bal lábában lüktető fájdalom elviselhetetlen volt, mégis szorosan tartotta Maryt, többre azonban nem volt képes. A kimerültségtől leragadtak a szemei, hát lehunyta.